

Literaire bijlage bij
Mijn weekblad

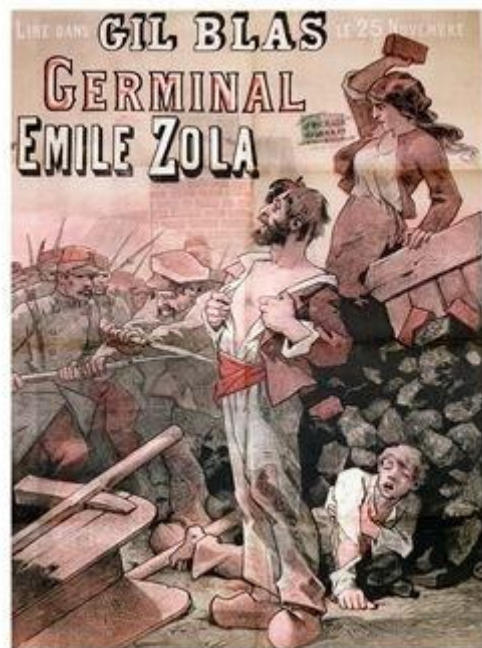

Emile Zola (1840-1902)

Germinal (in het Nederlands ook uitgegeven als *De mijn*) is één van de 20 delen uit de verhalencyclus *Les Rougon-Macquart* van Émile Zola. In *Germinal* brengt Zola de barre omstandigheden van het leven van de 19e-eeuwse mijnwerkers aan het licht. De titel is afgeleid van de republikeinse kalender en staat voor de lentemaand. Hieruit blijkt de cultus van de vernieuwing: de hoop op een nieuw leven voor de mijnwerkers. Zola documenteerde zich uiterst zorgvuldig voor het schrijven van dit verhaal. De details waren zo realistisch dat ze vaak zelfs als choquerend werden ervaren. De mijnwerkers worden beschreven als menselijk vee, waarbij de lelijkheid wordt benadrukt: ze zijn namelijk bleek met blauwe plekken,... Deze beschrijvingen zijn niet toevallig zo grijpend, Zola had een achterliggende aanklacht, nl.: armoede maakt lelijk / de lelijkheid van de armoede. Het werk heeft een epische toon en kent een zekere grandeur met zijn vele metaforen, zo wordt de fabriek bijvoorbeeld voorgesteld als iets dat mensen opslokt. Zola had een opmerkelijke betrokkenheid met de beschreven wereld opgebouwd, waardoor het werk een functie van emancipatie mee krijgt.

1885
Emile Zola, *Germinal*

Een jongeman, Etienne Lantier, is ontslagen na een conflict met zijn baas en arriveert in de mijnstreek Montsou in Noord-Frankrijk. Hij vindt werk in een mijn en onderdak bij het mijnwerkersgezin Maheu. Hij wordt verliefd op Catherine Maheu, maar zij is verloofd met de gewelddadige Chaval. Etienne verspreidt revolutionaire ideeën en als er een loondaling komt zet hij de mijnwerkers aan tot staking. Deze leidt aanvankelijk tot niets en de mijnwerkers verhongeren. Wanneer de mineigenaars mijnwerkers uit België willen inzetten vernielen de stakers de mijnen. Hierop grijpt het leger in en doodt verscheidene stakers, onder wie de vader Maheu. De mijnwerkers zetten de staking voort, maar keren zich tegen Etienne die zich verantwoordelijk voelt voor de ellende. Wanneer Catherine met een aantal mijnwerkers weer aan het werk gaat, neemt ook Etienne het werk weer op. Een anarchist saboteert echter de waterkeringen van de mijn. Een doorbraak en instorting vernielen de mijn volledig en Etienne, Catherine en Chaval raken ingesloten. Na een provocatie vermoordt Etienne zijn rivaal en uiteindelijk sterft Catherine in zijn armen. Na zijn redding verlaat Etienne de mijnstreek. Hij beseft dat de mijnwerkers hun doel niet hebben bereikt maar wel hun kracht hebben herkend.

Het boek verscheen eerst als feuilleton in het tijdschrift Gil Blas